

ΜΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ Κ' Η ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η Ζωή Θεοφιλά, μία πανταύρονη Ρωμαιοπούλα της σκληρό-

μένης Πόλης, έχει άρραβωνιαστεί με τὸ Βασίλη Ἀγιοβλασίτη. Ὁ άρραβωνιαστικός της, ἐπειθε θέλησε νὰ γιορτάσῃ τοὺς γάμους τοῦ ὅσο τὸ δυνατό πὸ λαμπρὰ, φέρονε γιὰ τὴν Κρήτη γιὰ νὰ φέρῃ ἐκλεκτὰ γλυκὰ κρασιά. Μία μερὰ, ἐνῶ ἡ Ζωὴ ἤγαινε στὸ λοιπρὸ, ἕνας πλοῖσος καὶ δυνατὸς Τούρκος άρνας, ὁ ὀδοντάρης Μουστάρ άγας, τὴ βλέπει τὸ ὄριο τοῦ καὶ θαυματούμενος ἀπ' τὴν ὠμορ-

οιά της, πλησιάζει τὴ νέα κ' ἀρχίζει νὰ τὴν μιλάει τρυφερά καὶ παθητικά. Σαν ἔβρισαν στὰ λοιπρὰ, ὁ Μουστάρ ἀποκαλύπτει τὴ Ζωὴ, τὴν ὁποία άρνας νὰ βραβανίζου κακὰ προσιοήματα. Τὴν ἄλλη μερὰ πράγματι προί-προί, ὁ Τούρκος άρνας πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ Θεοφιλά καὶ τοῦ ζητεῖ τὴν κόρη τοῦ σὲ γάμο. Ὁ γέρος ὄμως τοῦ ἀπαντεῖ πὸς εἶνε άρραβωνιασμένη. Τότε ὁ άρνας τὸν ἀπειλεῖ με τὴ μεγαλύτερες ἐκδικήσεις κ' εἶσι τὸν πέλος ἡ Ζωὴ, θέλοντας καὶ μὴ, δέχεται νὰ γίητ σκλάβος του... Ἄλλου καιροῦ μετὰ τὸ γάμο τους ἐξαπατῶνται στὴν Πόλη ὁ Βασίλης, ὁ ὁποῖος κἀνεμα νὰ τρελλαθῇ μαθαίνοντας τὴ δυστυχία του. Κατορθώνει ὄμως νὰ δώσῃ στὴ Ζωὴ ἕνα ραντεβὸ καὶ οἱ δύο ἔραστα ἀποφασίζουν νὰ φύγουν μαζὺ γιὰ τὸ ἔξωτερικὸ. Μὰ κάποιος ὑπέρτης τοῦ Μουστάρ άγὰ τοὺς καταγγέλλει στὸν κηρὸ του, ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει νὰ τοὺς συλλάξῃ κατὰ τὴν ὄρα τῆς φυγῆς τους, χρησιμοποιοῦντας ἠερκοὺς Γενιτάρους...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ άρνας τὸν Γενιτάρων δὲν τοῦ ἔφερε καμιά ἀντίρρηση, καὶ εἶσι ὁ άρνας διέλεξε τοὺς πὸ συμπαθεῖς καὶ γενναίους ἀπ' τοὺς ἄλλους του.

Τοὺς ἔφερε κατὸν μαζὸ του, τοὺς ἔβαλε κωμὰ στὸ πάλαι. Κ' ἔκει περιέμενε τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀπερῆ τὸν ὁποῖο εἶχε βάλλει νὰ παρακολούθησῃ τὸν ἀντιπρὸ του.

Ὁ ἀπερῆς αὐτὸς γρήγορ ἔβησε ἀπὸ τὴ γῆ ὄρα καὶ τοῦ ἀνῆγγελε ὅτι ὁ Βασίλης εἶχε πᾶς, στὴν παροῖα τοῦ Γαλιτά κ' εἶχε συνεννοηθεῖ με τὸν κατεπίδα ἕως Τελεγκινὸν κερταβὸ καὶ θὰ ἔφτανε πρὶν ἀπ' τὰ χαράματα γὰ τὴν Γαλιτά.

— Ὁρα!... παραπονοῖσε ὁ άρνας. Μοῦ ἰτομίζονταν νὰ πᾶνε στὴν Ἰταλία. Τὸ ταξεῖδι δὲν εἶνε καὶ τόσο μεγάλου, ἐνῶν ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ τοὺς στείλω ἐγὼ εἶνε ταξεῖδι πολὺ μεγάλου, ταξεῖδι άγρώστο.

Ἡ ὄρα ἦταν πρὶν παραμένει, κ' ἡ νύχτα εἶχε ἀπλοθεῖ σκοτεινὴ, λῆνον ἀπ' τὴν πρὶν. Μόλινας ἀπὸ τὸ πρὶν ἐπιταχιστὸς λαμπρὸς κωρὸς, ἔβησαν, κατὰ τὴς δέρας, ὁ ὄρναςος σκοπεύοντας ἀπὸ βαρεῖα σύννεφα καὶ δὲν ἄρνευε νὰ ξερατῆσι κ' ὄρνας καταγρῖδα, πρὶν τὴν δυνάμονε ἄνομα περισσότερο ὁ μαλασμένους ἄρνας.

Ἡ ἀστρατῆς ἀντιόκων τὸν ὄρνας, καὶ κἀθε τόσο ἡ φωνὴ τοῦ κερνανοῦ ἀντιπρὸς τρυφερῆ... Ψυχὴ ζωντανὴ δὲν κἀνταῖ μεσ' ἀπὸ πάλαι τοῦ Μουστάρ - άγὰ... Κἀνεμας ὄρναςος, καμιά ὄμιλία δὲν ἀκούγεται... Ἐξέμνη μεν πάντα τοῦ γυναικωνίτη ἀνοίγει σιγὰ - σιγὰ καὶ μεν σιὰ ξεροβόλα μεν γιὰς προφιλᾶξτεσι ἀπὸ μεσᾶς... Προχωροῖ σ' ἕνα μεγάλου διάδρομο καὶ κατεβαίνει τὸ ἄνω κατὸ ὄδηγετὶ κατὸ σιγῆς κήπος τοῦ ἀνακτόρου.

Εἶνε ἡ Ζωὴ... Γυναικὴν ὀλοῖληρη σ' ἕνα μακρο παντοφῶν, με τὸ πρόσπολ τῆς σκελασμένη, στέκεται μεν σιγῆς διαταχτικῆ, πρὶν ἀποφασίσει νὰ βῆτ ἔξω...

Ἡ δυνάτις τῆς καταγρῖδος τὴν τρυφερεῖ... Ὁρατῶς ἔφει ὅτι ὁ Βασίλης τὴν περιμένει κατὸ, γὰ νὰ φέρονε μεζὲ, γὰ λᾶνε μαζαριὰ καὶ γὰ ἔχουν εὐτυχισμένη, χωρὶς νὰ φοβόνταν πρὶν κἀνεμα...

Ἡ ἔλπιδα αὐτῆ τῆς δίνει κωκοῖσους δυνάτις καὶ ἀποφασιστικὰ κατεβαίνει στὸν κήπο... Ηερταταῖ γρήγορα - γρήγορα κατὸ ἀπ' τὰ δέντρα, προσπαθώντας τοῦ κῆνον νὰ προσφλαχτῆ ἀπὸ τὴν μακία τῆς κτόρας... Ἡ βροχὴ τῆς χτεσάει ἀλλήματα κ' ὁ ἄρνας δὲν τὴν ἀρίνει νὰ περατῆσι... Κ' ὄμως αὐτὴ προχωρεῖ, προχωρεῖ ἀδιάκοπα...

Σκοντάτρετ ἐπάνου στὶς πέτρες, πᾶνεται στὰ δέντρα γιὰ νὰ μὴ

πέθῃ κατὸ... Μὰ προχωρεῖ...

Νά, κατὸσα ὄρα τὴν περιμένει ἔκει πέρα, πρὶν στὴ μεγάλη βελανίδα...

— Βασίλη! φωνάζει ἡ Ζωὴ με φωνὴ πρὸ ὄθινει. — Ζωὴ μου! τῆς ἀπαντεῖ ἡ σιὰ.

Κ' ὁ Βασίλης, γιὰτὶ αὐτὸς ἦτανε πράγματι, τρέχει καὶ σάν μορὸ παδάει τὴ σηκώνει στὴν ἀγκαλιὰ του.

Ἦταν κωρὸς πρὶν, γιὰτὶ ἡ δυνάτις τῆς εἶχαν ἐξαντληθεῖ καὶ θῆτερε νεροῦ κατὸ.

Ὁ Βασίλης, τὴ σιγῆγει στὰ εἴρωστα χέρια του, τὴ γεμίζει τρυφερὰ φιλήματα καὶ τῆς φιθερεῖ.

— Ζωὴ μου, ἀγαπημένη μου Ζωὴ... Εἶσαι τὸρα δικὴ μου... Κανεῖς δὲν θὰ μᾶς χωρίσει πρὶν...

Καὶ κατὸν προσθέτει: — Μὰ ἄς μὴ κᾶνεμα τὸ κατὸ κωρ... Κάθε σιγῆς τοῦ περναῖ μεζ εἶνε πολιτῆρ... Πᾶνε... λᾶνε νὰ φέρονε μαζαριὰ ἀπὸ τὸ κωταρῶνον αὐτὸ σερᾶ... Μήπως σὲ εἶδε κανεῖς;...

— Ὁχι, τοῦ ἀπαντᾶ ἡ Ζωὴ, χωρὶς νὰ ἔξῃ ἡ δυστυχισμένη, ὅτι κ' ἔκεινὴ τῆ σιγῆς ἄκουα οἱ Γενιτᾶσοι τοῦ ἀγὰ τοῦς ἔβλεπαν.

Ἡ ἀπάντησι τῆς ἔδωσε κωκοῖσους θάρρους στὸ Βασίλη, καὶ εἶσι ὄτος τὴν κρατοῖε στὴν ἀγκαλιὰ του, διέσπασε ὄλο τὸν κήπο κ' ἔφτασε στὸν μακρτόκορο πρὸν τὸν ἔρασε.

Ἐκεῖ, ἄρνεσ κατὸ τῆ Ζωὴ, καὶ σκαροαῖωνοντας ἐπάνου, τὴν ἔπιασε ἀπ' τὰ χέρια, καὶ κατὸν ἀπ' τὴ μέση, καὶ τὴν ἀνέβασε κ' αὐτὴν σάν φτερο. Ἐπειτα τὴν κατέβασε πρὶν κατὸ στὸ ὄριο καὶ κατέβηκε κ' ὁ ἱδιος...

Ἡ θύελλα ἔξακολούθησε νὰ λισσομανάει καὶ τὸ σκοτάδι ἦταν πικνὸ... Δὲν ἔβλεπε κανεῖς τίποτε, οὔτε σὲ ἀπόστασι πέντε βημάτων, κωροσπᾶ του... Αὐτὸ κερναῖνε τρυφερὰ τοῦς ἀνθρώπους τοῦ ἀγὰ στὴν παρακολούθησῃ τὸν δῶ ἔραστα.

Τοὺς παρακολούθησαν ἀπὸ ἐλαχιστὴ ἀπόστασι, χωρὶς νὰ γίνωνται ἀντιληπτοί, χάρις στὸ σκοτάδι καὶ στὸ θόρυβο τῆς κτόρας.

Ἡ Ζωὴ, φοβισμένη, σιγῆγγόνταν στὸ πλερὸ τοῦ Βασίλη, ἐνῶ ἡ καρδιά τῆς χτυποῖσε δυνατὰ. Τοῦ

κῆνον ὁ νέος προσπαθοῖσε νὰ τῆς δώσει θάρρους. Ἐτερεῖ ἡ δυστυχισμένη σάν τὸ πονῆρα, καὶ κἀθε τόσο, σταν μοῦγκωρε ὁ κερναῖος, ἀναπρῶθεσε ἀπὸ τὸν τρῶμα της...

Προχωροῦσαν μεν δυσκολία, μεν σκοτάδι, ἔχοντας ἀντίθετο τὸν ἀνερο καὶ τὴ βροχῆ... Τὰ ὄρνα τους ἦσαν καταπονησκαμένα καὶ ἐκνωσθησαν τὸ νεροῦ εἶναι στὶς σπᾶρες τους...

Μὰ τὶ σημασία εἶχαν ὄλ' αὐτὰ... Σὲ λίγο θὰ βοσκόνονταν μεσ' στὸ κωρᾶ, κ' εὐτυχισμένη, κ' ἐνωμένη γὰ πάντα. Ὁ ἄρνας ἔταν γιὰ κωκοῖσους χῶρος, γιὰ τὴς χῶρος τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς εὐτυχίας...

Ἐπειτ' ἀπὸ μᾶς ὄρας ὄρνας, γεμάτο δυσκολίες, ὁ Βασίλης κ' ἡ Ζωὴ ἔβησαν τέλος σὲ μεν ἔρωτικὴ προκεινιά τοῦ Γαλιτά...

Ἐκεῖ στᾶθηκαν μεν σιγῆς, γιὰ νὰ ἔξωσῶνουν, κ' ἔπειτα ἔπιασαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, κ' ἔνωσαν νὰ χιλιῖ τους...

Ἄλλοῖσος!... Τὸ φιλμᾶ τους αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο...

Γιὰτὶ τὴν ἴδια σιγῆς ἕνα πρόσταγμα: «Ἐμπερὸς!...» ἀκούστικες, κ' ἄμεσους μεσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι ξεπετάχτηκαν καμια δεκαγρῖ σιᾶς, ἡ ὁποῖες περιεκόλωναν τοὺς δύο ἔραστα.

— Κατᾶρα! μοῦγκωρεσ ὁ Βασίλης.

Καὶ, χωρὶς νὰ χᾶνῃ οὔτε σιγῆς, τράβηξε τὸ μαζαῖρι του, ἐνῶ με τὸ ἄλλο του χέρι, κωροτοῖσε τὴ Ζωὴ, ἡ ὁποία ἦταν ἔτοιμη νὰ λιποθυμῆ... Τραβῆχτικες πρὸς ἕνα κερπιδῶμα γιὰ νὰ ἔχη τὰ νότα του ἔξωσκαλισμένα καὶ στᾶθηκε ἔκει περμενοντας τὴν ἔλπιδα τὸν ἀντιπᾶνον του.

(Ἀκολούθει)

.... ΟΠΩΣ ΉΣΑΝ ΑΛΛΟΤΕ

Οἱ λόγοι μας πρὸ ἡμισέως αἰῶνος: Ἄντρέας Καρκαβίτσας, Καλλιμάχης Παργῆν καὶ Μπάμπης Ἄρνινος.